

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 15509/2022
17.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Весне Станковић и Гордане Цакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Недић адвокат из ..., против тужених ББ из ..., ВВ из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Марин Благојевић адвокат из ..., ГГ из ... и ДД из ..., Република Хрватска, ради дуга, одлучујући о ревизији тужене ВВ изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3318/21 од 22.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 17.11.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене ВВ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3318/21 од 22.06.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене ВВ изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3318/21 од 22.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 4582/19 од 24.02.2021. године, ставом првим изреке, обавезани су тужени да солидарно исплате тужиоцу износ од 10.500 евра са каматом прописаном Законом о затезној камати, и то на износ од 7.500 евра почев од 15.05.2013. године, а на износ од 3.000 евра почев од 30.05.2013. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу у којем је тужилац тражио да се тужени обавежу на солидарну исплату разлике од досуђених 10.500 евра до тражених 1.297.500,00 динара, као и захтев за исплату законске затезне камате на износ наведене разлике. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио разлику између досуђеног износа камате у првом ставу изреке пресуде на износ дуга који гласи на евре до тражене стопе камате прописане Законом о затезној камати на износ дуга који гласи на динаре. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да солидарно накнаде тужиоцу трошкове парничног поступка у укупном износу од 202.637,50 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3318/21 од 22.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужених ВВ и ГГ и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П 4582/19 од 24.02.2021. године у првом и

четвртом ставу изреке у односу на те тужене. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и тужених ВВ и ГГ за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена ВВ је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Тужена – ревидент у ревизији не износи правна питања која су од општег интереса или су у интересу остварења равноправности грађана, а по оцени Врховног касационог суда таква правна питања у овом спору и не постоје.

Ревидент указује на погрешну примену члана 3. став 1. ЗПП и на прекорачење тужбеног захтева јер је поднетом тужбом тражена исплата новчаног потраживања исказаног у динарима, а тужиоцу је досуђено новчано потраживање у динарској противвредности стране валуте на дан исплате. Овај навод није од значаја за дозвољеност посебне ревизије јер се то изузетно правно средство може изјавити само због погрешне примене материјалног права, а не и због повреде одредаба поступка. С тим у вези, правило да тужбени захтев у иностраној валути садржи у себи и захтев за исплату у домаћој валути, у судској пракси примењује се и у обрнутом смислу – да захтев за исплату у домаћој валути садржи захтев за исплату у иностраној валути, динарској противвредности по курсу на дан исплате. Исти значај по питању дозвољености посебне ревизије има и навод да је тужиоца заступао пуномоћник који није адвокат, јер је такође реч о повреди одредаба парничног поступка која се не може користити као разлог за ово правно средство.

Наводима ревизије да тужилац нема новчано потраживање у иностраној валути, зато што је позајмица дата у домаћој валути без уговорене валутне калузуле, задире се у чињенична питања која се не могу ценити ни у поступку по ревизији из члана 403. ЗПП, а нарочито не у поступку по ревизији из члана 404. тог Закона.

Тужена оспорава правилност примењеног материјалног права, али се из тог разлога одлучивање о посебној ревизији може дозволити само ако постоји потреба новог тумачења права. У овом спору, по оцени Врховног касационог суда, таква потреба не постоји. Тужени су законски наследници покојног ЂЂ, зајмопримца из уговора о зајму новца закључених 11.12.2012. године и 30.12.2012. године (члан 557. Закона о облигационим односима). Зајмопримац своју обавезу враћања примљеног новца није испунио у уговореном року (члан 562. став 1. Закона о облигационим односима), а преминуо је ...2016. године. Смрћу зајмопримца отворено је његово наслеђе (члан 206. став 1. Закона о наслеђивању) и заоставштина (члан 1. став 2. Закона о наслеђивању) је по сили закона, у тренутку смрти, прешла на његове наследнике – тужене (члан 212. став 1. Закона о наслеђивању). Тужени – наследници одговарају за оставиочеве дугове до висине вредности наслеђене имовине (члан 222. Закона о наслеђивању) и њихова одговорност према тужиоцу – зајмодавцу је солидарна, без обзира на то да ли је извршена деоба наследства (члан 224. став 1. Закона о наслеђивању).

Из наведених разлога, налазећи да нема места одлучивању о посебној ревизији ни ради уједначавања судске праксе, одлучено је као у првом ставу изреке.

Ревизија тужене није дозвољена ни на основу члана 403. став 3. ЗПП. Вредност предмета спора побијаног дела – динарска противвредност од 10.500 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, нижа је од вредности која је наведеном одредбом прописана као меродавна за дозвољеност ревизије.

Због тога је, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**